

Morva Mátyás

Hellmetál

– Szanaszét...

Gondolta magában Kisbojtár, ahogy a kisbusz küszöbéről a járda szegélyére top-pant. Reggeles volt ezen a héten, de ma ráhúzott pár órát a munkaidejére. Lassan már egy egész hónapja a Vesztmetálban hegesztett látástól vakulásig, vagy pont fordítva, ha éppen éjszaka volt.

Már erősen szürkült, de a közvilágítás egyelőre még váratott magára. Hunyorogva bámult bele a homályba vesző utcába. Hullafáradt volt és kicsit forgott még vele a világ, sosem bírta a buszozást. Nagyon ásítva indult meg bérletének irányába.

– Még öt hónap... ha legalább egy fél évet kibírok itt, lesz elég pénzem, és viszlát Vesztmetál, helló Anglia... akár pásztornak is elmegyek, csak el innen... ne érezzem még egyszer az izzó vas bűzét, ne lássam még egyszer azt a vatta sűrűségű fel-szálló füstgomolyt, ne kelljen még egyszer elkapnom a tekintetem, ha véletlenül oldalra nézek... még öt hónap...

Így morfondírozott magában, miközben ahhoz a szűk sikátorhoz ért, amelyen kénytelen volt naponta kétszer áthaladni, ha nem akart hatalmasat kerülni. Sötét falak tornyosultak az erre kőszalók fölé, ott még napközben is koszos sötétség honolt.

Kifelé menet előkotort egy gyűrt cigarettásdobozt és gyufát is hozzá.

– Az utolsó szál gyufa. Na, hajrá, mert ki nem bírom hazáig... – vigyorodott el a cigivel a szájában, ahogy megállt, hogy a lehető legbiztonságosabban hajtja végre a műveletet és véletlenül se lobbanjon el idő előtt az apró láng. Egészen közel emelte az arcához a barnafejű pálcikát, majd egy gyors mozdulattal beletolta a doboz szélén gubbasztó barna pontseregbe.

– Mi ez a szag?

Tekintett meglepetten oldalra, ahol hirtelen felvillant előtte egy piros tábla.

„Nyílt láng használata tilos!”

Arra már nem maradt ideje, hogy elkáromkodja magát, amiért pont a kazánház ajtaja előtt kellett megállnia.

Éktelen fülzúgás, vakító fényesség. Úgy érzi, menten szétrobban a tudata, valami mégis összetartja. Idővel csillapodik az elviselhetetlen állapot, még egy rekedtes hangot is hall valahonnan messzebről, de nem érti, mit mond. Nem is érdekli, úgylis csak álmodik.

Meglepettsége akkor hág a tetőfokára, amikor valaki jó erősen oldalba rúgja.

– Kelj már fel te tajtékparaszt! Nem tanították meg anyádék, hogy nem illik kilenc óra után zavarni? Vagy azt hiszed, hogy a pokolban mindent lehet? He? Na, szedd már össze magad!

A vékony, reszelős hangot immár egészen közletről hallja, miután pedig kidörzsöli a szeméből a káprázatot, némi pislogás után egy öltönyös, vörös képű, törpe méretű alak rajzolódik ki előtte, két apró szarvval és sötéten villogó, karikás, zöld szemekkel.

– Na, lóduljunk már, bakter! Éppen vacsorázni készültem...

- Ha valami Hány Péter témájú zsúrra készülsz, azt ajánlom, vegyél egy rendes okulárét, mert ez a körbefeketétt szem elég gáz... – válaszolja, kissé kábultan a fejét vakargatva.
  - Mi a rákról beszélsz? Indulás! – rivall rá az öltönyös, majd még egy jól irányzott rúgást küld Kisbojtár oldalába hegyes orrú lakkcipőjével.
  - Megyek már, csak ne rugdoss... hol a pokolban vagyok egyáltalán?
  - Útközben mindent elmondok majd, de a lényeg annyi, hogy sikeresen a levegőbe repítetted magad egy fél lakótömbbel együtt. Noha javarészt a fűtő hibája, valamiért mégis itt kötöttél ki.
  - Ne viccelj, tuti csak álmodom! Csípjen meg valaki! Áuuuuu... ez rohadatul fáj!
  - Legalább már tudod, hogy nem álmodsz...
- Kacag fel gonoszán a szarvas kis lény, hogy még elálló hegyes fülei is beleremegnek. Kisbojtár kábán tekint körbe: sivár, üszkös dombok, ameddig a szem ellát. A horizonton mindenfelé valami baljós, vörös derengés, kicsit feljebb gomolygó füstbe fulladt feketeség. Sietve felzárkózik pokolbéli vezetőjéhez és hamarosan felérnek az egyik domb tetejére, azon túl pedig egy barátságatlan város tárul a szeme elé, barátságatlan gyárkéményekkel, amelyek barátságatlanul okádják magukból a füstöt. A füst barátságatlanul hunyorgó felhővé alakul a sötét és barátságatlan füstfelhőkarcolók felett.
- Pizsokság! – tekint büszkén a város felé a törpe méretű ördög. – Itt nőttem fel! – teszi hozzá még büszkébben...
  - Hát... ez nem lep meg... – biggyeszi le az ajkát Kisbojtár. – Egyébként is, ki a fene vagy te?
  - A nevem Lalek, de mindenki csak Kicsi Laleknek hív errefelé...
  - Fasza... engem Kisbojtárnak hívnak... azért nem semmi a fantáziám, ilyen fazonokat se lát mindenki álmában...
- Lalek elengedi a füle mellett a megjegyzést, és megszaporázza a lépteit, mondván, hosszú még az út a városig. Kisvártatva kiérnek a főútra, ahol az útjelek sárgás, repedezett koponyákkal vannak kirakva. Kisbojtár kővé dermedve néz végig a távolba vesző libasoron.
- Nyugavér, műanyagból vannak! – nevet fel Kicsi Lalek. – Az új kormány túl magas adókat szabott ki az igaziakra.
- Ahogy továbbindulnak, a főúton elhúz mellettük néhány fekete kocsi. Csakhamar egy kimagasló, zordon sziklaszirt mellett haladnak el. Messziről is látszik, ahogy a tetején pár csupasz alak lóbál valami apró tárgyat, amit egy hosszú madzaggal hajlékony bothoz erősítettek.
- Hát azok meg? – torpan meg Kisbojtár.
  - Ne foglalkozz velük, bolondok. Csillagot akarnának fogni... méghozzá horgászbottal... haha... egy szót sem szólnék, ha ott lenne az égbolt a füstfelhőn túl, de így... valami dilinyós találta ki még évekkal ezelőtt, hogy ha beleakad a horga egy csillagba vagy a holdba, akkor képes lesz felhúzni magát a mennybe... kész röhej, én mondom, kész röhej. – legyint Lalek, majd tovább indul. A város éppen olyan barátságatlan belülről is, mint amilyennek kívülről látszott. Mindenfelé különböző méretű torzpfák és egyéb válogatott rusnyaságok, nem beszélve az állandó kormoszítalástól, melynek hatására mindent ujjnyi vastagságú fekete réteg von be.
  - Azok ott mit csinálnak? Azt ne mondd, hogy van idelent net! – hadarja izgatottan Kisbojtár, miközben az egyik utca közepén ülő társaság felé bök. Mindannyian egy-egy vibráló monitor előtt ülnek, feszülten a képernyőre meredve.

- Büntetésből egész nap a facebook előtt gubbasztanak, és általában nem történik rajta semmi. Aztán néha felvillan egy-egy esemény, de csak addig tart a boldogságuk, amíg rá nem jönnek, hogy a régi egyetemük csoportjába posztolgatja valaki a sárkányhajós versenyét... naponta legalább hússzor...
  - Uhh... ez gáz! Na és ők?
  - Átkozott ördögfiókák, már megint koromembert építenek az út közepére!
  - Nem ők, hanem azok ott jobbra – mutat most Kisbojtár egy másik csoportra, akik leszegett fejjel bukkannak fel az utcasarkon. A lábszárukhoz rögzített láncon koszos batyukat húznak maguk után, a koloncokból sötét folyadék szivárog. Ők is teljesen fedetlenek, arcuk mintha lekopott volna, testükön hanyagul összefércelt, hosszú seb éktelenkedik. Ahogy közelebb érnek, jól hallatszik a láncok zörgése, melyhez még valami más, nyugtalanító hang vegyül.
  - Látod azokat a kis batyukat? A belső szerveiket húzzák maguk után, mert a testük tele van üvegszilánkkal, cigicsikkel és injekciós tűvel... a létfontosságú szerveknek sajna már nem maradt hely...
  - Miért nyögnek?
  - Szerinted kellemes lehet, ha törtüveggel vagy kibéelve? Na, ugye!
- Kisbojtár némi szájalommal az arcán tekint a tovavánszorgó csoport után, míg nem eltűnnek az egyik sarkon.
- Gyere már, mindjárt itt vagyunk... Tadám! Ez itt a Hellmetál. Lucifer egy óriási hullámvasutat akar építeni, ezért most minden épkezézláb lélek itt hegeszt.
  - Bassza meg a hét kurva... – tekint fel földbegyökerezett lábbal Kisbojtár a gyár hatalmas kapuja felett lévő „Hellmetál” logóra, közben egyre vadabban csipkedve önmagát, hátha mégiscsak felébred...

Konok Tamás:
Kék Piramis

